

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 695/2017-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2018 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Michal Bouška s. r. o., Vajnorská 98/D, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 8/2016-347 z 22. marca 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 8/2016-347 z 22. marca 2017 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 K 8/2016-347 z 22. marca 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Michal Bouška s. r. o., Vajnorská 98/D, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 K 8/2016-347 z 22. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Uznesením č. k. III. ÚS 695/2017-40 z 21. novembra 2017 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu na ďalšie konanie.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým uznesením odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „úpadca“), z dôvodu, že zásadným spôsobom porušil povinnosti správcu v konkurznom konaní. Sťažovateľ okresnému súdu vyčíta, že v rámci napadnutého uznesenia sa s relevantnými otázkami nevysporiadal ústavne udržateľným spôsobom a svoj právny názor dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil. Sťažovateľ ďalej namietol, že napadnuté uznesenie je arbitrárne. Vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uviedol, že ak okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval zásadné porušenie povinnosti sťažovateľa ako správcu v konkurznom konaní, v odôvodnení napadnutého uznesenia mal poskytnúť zrozumiteľnú odpoveď na podstatnú otázku, či v danom prípade došlo alebo nedošlo k zániku účasti veriteľa v konkurznom konaní vo väzbe na úhradu prihlásenej pohľadávky a s tým súvisiacu povinnosť sťažovateľa ako správcu pripustiť alebo nepripustiť účasť takého (bývalého) veriteľa na prvej schôdzi veriteľov. Vo vzťahu k porušeniu základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „... vydanie napadnutého uznesenia bez nariadenia pojednávania, a teda bez prerokovania veci v prítomnosti sťažovateľa ako účastníka konania, pri absencii formulácie dôvodu, pre ktorý Okresný súd Bratislava I nepovažoval nariadenie pojednávania za potrebné, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka.“

4. Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu zo 4. januára 2018 (ďalej aj „vyjadrenie“), ktoré bolo ústavnému súdu doručené 16. januára 2018, vyplýva, že jej neprináleží posudzovať zákonnosť zvoleného procesného postupu zákonnej sudkyne v prejednávanej veci, a teda ani zákonnosť napadnutého uznesenia, nepreberanie zásielok a nerešpektovanie príkazov orgánov činných v trestnom konaní. Predsedníčka okresného súdu zároveň uviedla, že na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom netrvá.

5. Vyjadrenie bolo zaslané právnenému zástupcovi sťažovateľa, ktorý však k nemu v ústavným súdom stanovenej lehote nezaujal žiadne stanovisko.

6. Ústavný súd so súhlasom predsedníčky okresného súdu, resp. na základe absencie stanoviska právneho zástupcu sťažovateľa, upustil podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s vyjadrením, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

7. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], sídlo: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I, č. k. 4K/8/2016-347 zo dňa 22. 03. 2017, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, č. k. 4K/8/2016-347 zo dňa 22. 03. 2017, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom: tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Michal Bouška s.r.o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad, čo platí aj pri interpretácii právnych noriem z oblasti konkurzu a reštrukturalizácie.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu

neprislucha hodnotit' spravnost' skutkovych zaverov ci pravneho posudenia veci vseobecnyimi sudmi, pretože nie je prieskumnym sudom, nadriadenym sudom a ani ochrancom zakonnosti. Sudna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi vseobecne sudy a ustavny sud, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ustavné sudnictvo a druhý vseobecne sudnictvo). Pri uplatňovaní svojej pravomoci nezávislého sudneho organu ochrany ustavnosti ustavny sud nemôže zastupovať vseobecne sudy, ktorým predovšetkým prislucha interpretácia a aplikácia zakonov. Sú to teda vseobecne sudy, ktorým prislucha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ustavného sudu pri rozhodovaní o sťažnosti na porušenie základného práva na sudnu ochranu (práva na spravodlivé sudne konanie) rozhodnutím sudu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zakonnych predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery vseobecných sudov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

15. Podstatu ustavnej sťažnosti tvoria dve argumentačné línie sťažovateľa. Sťažovateľ jednak namieta celkovú arbitrárnosť, resp. nedostatočnú odôvodnenosť napadnutého uznesenia zo strany okresného sudu a zároveň upretie práva na verejné prerokovanie veci, keď okresný sud o odvolaní sťažovateľa z pozície správcu konkurznej podstaty úpadcu rozhodoval v jeho neprítomnosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením

16. Ústavný sud predovšetkým uvádza, že výklad a používanie jednotlivých ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zakonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na sudnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou a používaním týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na sudnu ochranu bez zakonného podkladu. Vseobecný sud musí

súčasne vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti na účely zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012). Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

17. Aj rozhodnutie vydané v konkurznom konaní tak musí v odôvodnení spĺňať požiadavky kvality dané základným právom účastníka konania na súdnu ochranu i jeho právom na spravodlivé súdne konanie. V opačnom prípade totiž odôvodnenie takéhoto rozhodnutia nedáva účastníkovi konania dostatočnú odpoveď na otázku priamo súvisiacu s poskytovanou súdnou ochranou. Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu však zároveň vyplýva, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť súdu vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.

18. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal so základnou otázkou, či úhradou pohľadávky jedného veriteľa ([REDACTED]) v celom rozsahu druhým veriteľom ([REDACTED]) za súčasného súhlasu úpadcu s takýmto postupom dochádza alebo nedochádza k zániku účastníctva takto uspokojeného veriteľa ([REDACTED]) v konkurznom konaní, a to vo väzbe na § 27 ods. 1 písm. g) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého: „Postavenie účastníka veriteľovi zanikne v rozsahu ním prihlásenej pohľadávky alebo jej dotknutej časti g) dňom zániku pohľadávky.“

19. Vzhľadom na uvedené predmetom skúmania ústavného súdu bolo to, či absenciou akejkoľvek úvahy okresného súdu v naznačenom smere mohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľa. Inak povedané, ústavný súd skúmal, či napadnutým uznesením okresný súd poskytol sťažovateľovi spravodlivú súdnu ochranu pri rešpektovaní materiálnej rovnosti všetkých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní (I. ÚS 311/2014).

20. Na účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého uznesenia okresného súdu aj vo väzbe na citované judikátorne východiská sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie sa na svojich približne 4 stranách zaoberá chronológiou konkurzného konania a citáciou príslušnej právnej úpravy, no neobsahuje jedinú zmienku, resp. právnu úvahu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v sťažnosti. Okresný súd v bode 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia len stroho konštatuje: „*Súd je názoru, že Správca zásadným spôsobom porušil povinnosti správcu v konkurznom konaní, a to tak, že porušil práva veriteľa [REDAKOVANÉ] na účasť na schôdzi veriteľov v súlade s § 35 ods. 2, pričom týmto úkonom neprimerane zvýhodnil veriteľa [REDAKOVANÉ], ktorý tak ostal jediným oprávneným na hlasovanie na prvej schôdzi veriteľov.*“ Okresný súd však nedáva odpoveď na právne pomerne zásadnú otázku, či úhradou pohľadávky veriteľa [REDAKOVANÉ], došlo alebo nedošlo zároveň *ex lege* k zániku jeho účasti v konkurznom konaní, s ktorým je spojené tiež právo účasti na prvej schôdzi veriteľov v zmysle § 35 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Okresný súd síce naznačuje, že v dôsledku konania sťažovateľa došlo k porušeniu práv jedného veriteľa, a tak k zvýhodneniu druhého veriteľa, no takéto konštatovanie je jednak nedostatočné bez poskytnutia ústavne uspokojivej odpovede na už uvedenú otázku týkajúcu sa zániku postavenia veriteľa ako účastníka konkurzného konania a zároveň pôsobí zmätočne, keďže sa vôbec nijako nezaoberá tým, že úhradou veriteľa [REDAKOVANÉ], v prospech veriteľa [REDAKOVANÉ], dochádza k uspokojeniu celej prihlásenej pohľadávky veriteľa [REDAKOVANÉ], a teda k naplneniu základného účelu zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorým je uspokojovanie veriteľov. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné vyčítať, v čom by malo znevýhodnenie už v celom

rozsahu uspokojeného veriteľa vlastne spočívať a v akom smere by sa pre zmenu zlepšilo postavenie druhého veriteľa, ktorý so súhlasom úpadcu takúto úhradu vykonal.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením

21. Podľa § 197 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v konaní podľa zákona koná a rozhoduje jediný sudca. Pojednávanie súd nariaduje len vtedy, ak to pokladá za potrebné.

22. Ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že spôsob výkladu a aplikácie § 197 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v konkurznom konaní má priamu súvislosť s uplatnením základných práv účastníka súdneho konania, tak ako ich upravuje ústava v čl. 46 ústavy až čl. 48 ústavy a dohovor v čl. 6 ods. 1, pričom proti rozhodnutiu okresného súdu o odvolaní sťažovateľa z pozície správcu konkurznej podstaty úpadcu neexistuje účinný opravný prostriedok dostupný účastníkovi súdneho konania (m. m. IV. ÚS 296/09).

23. Z citovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii je nepochybné, že z hľadiska posúdenia otázky, či sa bude konať a rozhodovať v rámci pojednávania alebo bez jeho nariadenia, zákon považuje za právne relevantné objektívne zváženie potreby jeho nariadenia súdom. Vychádza pritom zrejme z prezumpcie obsahu § 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého ak sa úpadok dlžníka rieši spôsobom ustanoveným týmto zákonom, súd, správca a veriteľský výbor postupujú pri riešení úpadku dlžníka tak, aby dosiahli pre veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok.

24. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že v žiadnej jeho časti neexistuje zmienka o posúdení splnenia podmienok rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania (resp. o posúdení potreby jeho nariadenia, resp. nenariadenia). Rozhodnutie o tom, či vo veci odvolania správcu z jeho funkcie bude

všeobecný súd rozhodovať s nariadením alebo bez nariadenia pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov, je podľa názoru ústavného súdu vecou úvahy všeobecného súdu, v rámci ktorej zohľadňuje konkrétne okolnosti prípadu. Na druhej strane je však žiaduce, aby tento postup príslušný všeobecný súd účastníkom konania odôvodnil. Za významnejšiu v okolnostiach prípadu však považuje ústavný súd skutočnosť, že rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, na ktorom by sa sťažovateľ (a ostatní účastníci konania) mohol k veci vyjadriť, prichádza do úvahy iba v prípade, ak takýto postup bez akýchkoľvek pochybností nebude na ujmu procesným právam účastníkov a ich právu na spravodlivé súdne konanie. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru ústavného súdu v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nariadiť súdom vo veci pojednávanie, na ktoré riadne predvolá dotknutých účastníkov (sťažovateľa) a na ktorom poskytne takémuto účastníkovi priestor na zaujatie jeho stanoviska k samotnému návrhu i k vyjadreniam ostatných účastníkov. Iba takýmto postupom príslušného všeobecného súdu môže byť aj v konkurznom konaní zachované právo účastníkov na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti či právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom.

25. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd v medziach svojej právomoci preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti sťažovateľa a dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nie je ústavne udržateľné, pričom sťažovateľom formulované námietky svojou relevanciou odôvodňujú zásah ústavného súdu do záverov stelesnených v napadnutom uznesení. V dôsledku uvedených zistení, východísk a záverov ústavného súdu je potrebné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie svojimi účinkami porušilo sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa. S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v znení neskorších predpisov mu bola priznaná náhrada trov konania pred ústavným súdom v sume 312,34 € bez DPH (2 úkony právnej služby v sume po 147,33 € za prevzatie a prípravu zastúpenia a sťažnosť na ústavnom súde + 2 režijné paušály v sume po 8,84 €), ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie Michal Bouška s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2018